పాప

★

శ్రీమతి మాలతీ చందూర్

"మధ్యాహ్నం అర్ఫనేజినుంచి వుత్తరం వచ్చింది" అంది ప్రభ దూరాన వున్న కెరటాల్ని చూస్తూ.

"వూ" అన్నాడు ప్రకాశరావు పైప్ ముట్టిస్తూ.

"శనివారం మధ్యాహ్నం చూసుకునేందుకు రమ్మన్నారు" అంది ప్రభ బెరుగ్గా, భర్తకళ్ళలోకి చూస్తూ.

"నువ్వు నిదానించి యీ పని చేస్తే మంచిది. ఆపైన అనవసరంగా బాధ పడ్తావు" అన్నాడు భర్త.

"ఆరువారాలు వుంచుకుని — అలవాటు కాక పోతే పంపెయ్యవచ్చుట. రూల్సు అన్నీ చదివాను."

"ఆమాటే నేను అంటూంట. ఆ తెచ్చుకున్న పిల్లకి మన ఇల్లూ, మనం — వీటికి అలవాటు పడదే అనుకో — ఆపైన అది నీలోపంవల్ల అని బాధపడతావు...అందుకే తటపటాయిస్తున్నాను."

"ఈసారి యేంబాధ పడను. మీరు చూడండి. అంటీ ముట్టనట్టుగావుంటే, యీలోపల ఆపిల్లకి మాలిమి అయితే మంచిది. లేకపోతే తిరిగి పంపేద్దాం ...."

"అని తేలిగ్గా మాటల్లో అంటావేగాని — నువ్వు పంపలేవు, ప్రభా — అది నీలోపంవల్ల నేమో అని మనసులో వూరికే బాధ పడ్తావు. పోయినయేడు పిల్లిపిల్లను చూడు; వద్దూ అంటూంటే, పాలుపోసి మచ్చికచేశావు. ఆపైన మనం వూరికెళ్తే, అది బెంగ పెట్టుకు చచ్చిపోయిందని విని, దానికోసం ఏడ్చేడ్చి, నువ్వు వారంరోజులు పడకేశావు. అంచేత — యీపిల్ల రావడం పోవడం, వీటివల్ల మళ్ళీ నీ ఆరోగ్యం పాడవటం, మనసులో కలవరం, యివన్నీ వస్తాయేమోనని భయం" అన్నాడు ప్రకాశరావు, పైపులోని యాష్ దులుపుతూ.

ప్రభ యిసకలో — చూపుడు వేల్తో — పిచ్చి గీతలు గీస్తోంది. భర్తకి తనపైన వుండే ప్రేమాభిమానాలకి ప్రభ కళ్లు చెమర్చాయి. అది భర్త కనిపెడ్తాడేమోనని అలాగే తలవంచుకొని గీతలు గీస్తోంది యిసుకలో. తనకి ఏవీ తక్కువ చెయ్యని యీ భర్తకి — కనీసం స్త్రీ యివ్వగలిగిన సంతానాన్ని తను యివ్వలేకపోయింది. తనకి అన్నీ వున్నాయి; కాని ఒక్కొక్కక్షణంలో ఏవీ లేవు అని హృదయం ఎందుకో వాపోతూ వుంటుంది. తనది — అని లాలించి ప్రేమించే ఒక్క బిడ్డగనక వుంటే, తనకీ మానసిక వ్యథ వుండేదిగాదు. భర్తకి తననుగురించి యింత బాధ వుండేదీ కాదు. కాని ఏంలాభం — తన కింక పిల్లలు కలగరు. అది డాక్టరు చెప్పాడు. తనచేతుల్తో పెంచి — పెద్దనుచేసి వృద్ధిలోకి వచ్చేటట్టు చెయ్యడానికి ఒక ప్రాణి కావాలి. ఈ క్షణంలో తను మాటాడక వూరుకుంటే — భర్త పిల్లని పెంచుకోనివ్వడు. ధైర్యంగా తనకోర్కె పైకి చెప్పివెయ్యాలి.

"ఈసారి మీకు ఏమీ కష్టం కలగకుండా ప్రవర్తిస్తాను. ముందు వెళ్ళి మనకి యిష్టమయిన పిల్లని ఏరి తెచ్చుకోవచ్చుట. ఆపైన ఆరువారాలు చూసి, ఆ తర్వాత ఆ పిల్లను ఎప్పటికీ మనం పెంచుకోవచ్చుట. మన పాప గనక వుండివుంటే యీపాటికి పదేళ్ళు ... " అంటూ ఆగిపోయింది ప్రభ. కన్నీరు టపటపా రాలింది.

"అదుగో—నీమనసు అంత తొందరలో బాధ పడ్తుంది. మాటమాటకి ఏవో జ్ఞాపకానికి తెచ్చుకు బాధపడ్తావు. ఆపిల్ల వచ్చేక యిక పంచ ప్రాణాలూ ఆపిల్లమీదే పెట్టుకు అల్లాడకండా వుంటానని మాట యిస్తే వెళ్దాం. ఆరువారాల్లో మచ్చిక కాకపోతే—మామూలుగా పంపేటంత మనోనిబ్బరం నీకు కావాలి. ఆ మనోనిబ్బరం తెచ్చుకుంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

ప్రభ కృతజ్ఞతతో భర్తవంక చూసింది. అతను చిరునవ్వుతో, ఆమెజడ చిగుళ్ళని తనవేళ్ళకు తిప్పుకున్నాడు.

* * *

శనివారం పొద్దుటనుంచీ యిద్దరి హృదయాలూ ఆలోచనలతో, భయాల్తో వూగిసలాడుతూవున్నాయి. ప్రభకి ఏదో తెలియని ఆదుర్దా. కణతలు కొట్టుకుంటున్నాయి. కొంచెం తలనెప్పిగా వుంది. భర్తకి తెలిస్తే ప్రయాణం ఆపేస్తాడేమో నని అతివుత్సాహంగా, యింట్లో యీగదిలోంచి ఆగదిలోకి, ఆగదిలోంచి యీగదిలోకి పనిలేకుండా తిరుగుతోంది. మనసులోని భయాన్ని—భర్త కనిపెట్టకుండా, అర్థంలేని కూనిరాగాల్తో, అనవసరంగా హైరాణ పడుతోంది.

ప్రకాశరావు ఎరగనట్టు వూరుకున్నా, ప్రభ మనస్థితి గ్రహించుకోనంత అమాయకుడుకాడు. ఆమె లోపలవున్న భయాన్ని—పైకి అతిఉత్సాహంగా మార్చి ప్రవర్తిస్తోందని గ్రహించుకు, భార్యని చూసి జాలిపడ్డాడు.

పాపం! పిచ్చిప్రభ. తమకి సంతానం లేకపోయినందువల్ల—ఏమీ లోటు లేదని ఎన్నిసార్లు నచ్చజెప్పినాగూడా, ఏదో తను తప్పుజేసినట్టు బాధ పడుతోంది. నిజానికి తనకి కావలసింది ప్రభ సంతోషం, ప్రభ ఆరోగ్యం. తనకి ప్రభ వుంటే చాలు.

పిల్లలు లేరని చింతలేదు. నిజంగా ఆనాడు—డాక్టరు—పిల్లకావాలా తల్లికావాలా? అని ప్రశ్నిస్తే తన హృదయం ప్రభ—ప్రభ అని ఏడ్చింది. కాని... ఆపిల్ల బతికుంటే బాగానే వుండేది—కాని ఆ బతకని బిడ్డకోసం ప్రభ బాధపడి—తను ఏదో లోపం చేసినట్టు వూహించుకుని కుమిలిపోవడం ఏమీబాగాలేదు. తనకి ముఖ్యం ప్రభ. తర్వాత మరొకటి.

* * *

ఆరాబోయేపిల్లతో తమఇల్లు కళకళ్లాడుతుందని ఏవేవో ఆశలతో ఆనందం పొందుతోంది ప్రభ. ఆమె ఆశలు తను నిరాశ చెయ్యగూడదు. మూడుగంటలకి ప్రకాశరావు తనకారు గరాజులోంచి తీశాడు. కారు పోర్టికోలో నిలిపి హారన్ కొట్టాడు. ఒక బుట్టనిండా పళ్ళు, ఒక బుట్టనిండా మిఠాయి, బిస్కట్లపాకెట్లు, పనివాడు వెనకసీట్లో పెట్టాడు. వంటమనిషితో—తాము వచ్చేవేళకి వేడినీళ్ళు, భోజనం సిద్ధంగా వుంచమని పురమాయించి ప్రభ కారులో ఎక్కి, భర్త పక్కన కూచుంది. ఆమె నుదుటిమీద స్వేదబిందువుల్ని—వణికే కంఠనరాల్ని చూసి—భర్త చిరునవ్వుతో "కాస్త స్తిమితపడు" అన్నాడు.

ప్రభ కొత్తపెళ్ళికూతురులా సిగ్గుపడింది.

ఆర్ఫనేజి గేట్లలోకి కారువెళ్ళి, బిల్డింగుముందు ఆగింది. ప్రభ, ఆమెభర్త, కారుదిగి హాల్లోకి అడుగు పెట్టారు. ప్రభ గుండెలు అమితవేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. మేట్రన్ చిరునవ్వుతో యిద్దర్నీ ఆహ్వానించి, కూచోబెట్టింది.

"ఈ హోమ్‌నుంచి పంపిన పిల్లలు ఆనందంగా వుండటంగాని, భాగ్యవంతులవడం కాదు—మాకు కావలసింది. అది మీరు మనసులో వుంచుకోవల్సిన ముఖ్యవిషయం" అంది సరాసరి వ్యవహారంలోకి దిగుతూ ఆమేట్రన్.

ప్రకాశరావు మాట్లాడలేదు. ప్రభ కిటికీలోంచి, దూరాన డాబా పిట్టగోడమీద వాలినకాకిని చూస్తోంది.

"ఆరూ పదేళ్ళమధ్యన వున్న పదిమంది పిల్లల్ని యిక్కడికి పంపమని చెప్తాను. అందులో యిద్దరికి తెలుగు కూడా వచ్చు. వారి తాలూకు పేపర్లు చూస్తారా?" అంది ప్రకాశరావు వైపు తిరిగి మేట్రన్.

"అక్కర్లే, ముందు పిల్లల్ని చూసి, ఆ తర్వాత నచ్చినపిల్ల తాలూకు కాయితాలు చూడొచ్చు"

"చాలామంది పిల్లల్ని తీసుకెళ్ళినమర్నాడే—తమని కూతురిలా ప్రేమించలేదని—అమ్మా నాన్నా అని పిలవలేదని కంప్లెయిన్ చేస్తూంటారు. అవి వొక్క రోజులో రావు. యిక్కడికొచ్చిన పిల్లలంతా—తల్లి తండ్రుల్లేనివారు. అనాథ బాలబాలికలు. వాళ్ళమీద ఒక్కసారి ప్రేమ కురిపించి—వుక్కిరి బిక్కిరిచేసి, హడలుగొడ్తారు చాలామంది. యీ వాతావరణం మారి—ఆ వాతావరణంలోకి యిముడుకు పోయేందుకు కాస్త వ్యవధి కావాలి. నిదానిస్తే—పసిపిల్లలు మీలో కలిసిపోతారు" అంది మేట్రన్.

భార్యాభర్తలు తలవూపారు.

"చూడండి — నేపటినుంచే అమ్మా నాన్నా అని పిలవమని వత్తిడి చెయ్యకండి. పిల్లకి పిలవాలని అనిపించితే మీరు చెప్పకుండానే పిలుస్తుంది. ఆరు వారాల టైములో మీలో కలిసిపోతే సరి. లేకపోతే యిక్కడికి తిరిగి తీసుకువచ్చేస్తాం. ఈలోపల మీకూ పిల్లకీమధ్య ప్రేమ ఏర్పడితే, పేచీయే లేదు. కాని యీమధ్యలో పిల్లకి ఏమాత్రం కష్టం గలిగి, యిక్కడికి వస్తానని అన్నా అడ్డుపెట్టగూడదు. ప్రతి శని వారం మధ్యాహ్నం యిక్కడినుంచి, మా ఆయా అక్కడికి వచ్చి సాయింత్రందాకా గడుపుతుంది. పిల్లకి చెప్పాగునేవి ఏవన్నా వుంటే, అవి ఆయాతో నిర్భయంగా చెప్పాగునే అవకాశం మీరు కల్పించాలి. పిల్లకీ — మీకూ మధ్యన ప్రేమ గలగటానికి ఆయా మీకుగూడా తగినంత సాయం చేస్తుంది. పిల్లకి ఏనాడు యిష్టంలేకపోతే, ఆనాడు ఆయాతో తిరిగి వచ్చేందుకు ఏమీ అభ్యంతర పెట్టగూడదు. ఆరు వారాలదాకా—పిల్లమీద హక్కంతా మాదే, వుండటంమటుకు మీ ఇంటో" అని మేట్రన్ కుర్చీలోంచి లేచింది.

ప్రభ, ప్రకాశరావు గూడా లేచి నుల్చున్నారు.

వసారాలోకి మేట్రన్ వెనక యిద్దరూ వెళ్ళారు. వసారాలో పదిమంది పిల్లలు — బొమ్మలు, రాళ్ళు, పువ్వులూ పెట్టి ఆడుకుంటున్నారు.

మేట్రన్ ఒక్కొక్క పిల్ల నేపిల్చి—ఏమి వేసుకు తిన్నావు, ఏమాడుకుంటున్నావు-మొదలయిన ప్రశ్నలన్నీ వేసింది.

పదిమందిపిల్లల్లోనూ, సన్నగా—ఎర్రగావున్న పిల్ల ప్రభావతికంటిని కట్టేసింది. రెండు జెడలు, వాటికి చెరోపక్కనా రిబ్బను, పెద్దకళ్లు. అసలు ముఖం అంతా కళ్లేనా అనిపిస్తుంది. పల్చని ముఖం. మోకాళ్లు దిగని నీలపుగౌను. ఆ పిల్లవంక తదేకంగా చూస్తోంది ప్రభ. ఏదో జ్ఞప్తికి వచ్చినట్టు భర్తవంక తిరిగింది. అతనూ — ఆ పిల్లవంకే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. ప్రభావతిహృదయం ఒక్కసారి ప్రేమతో పొంగింది. ఆ పల్చని చెక్కిళ్ళను ప్రేమతో నిమిరితే, ఆ పెద్దకళ్లకి కాటుకపెట్టి అందం జేస్తే — ఆ నీలపు గౌనుకి బదులు పట్టుపరికిణీ జాకెట్టు కుట్టిస్తే — పిల్లవంటి రంగుకి—బంగారు చైను సరిపోతుంది. ఏవేవో ఆలోచనలు బుర్రలో తిరిగాయి.

ఆ పిల్లని వేలుతో చూపించింది—మేట్రన్‌కి.

"పాపా—రా—" అంది మేట్రన్.

పాప వచ్చి తలవంచుకు నుల్చుంది. బొటని వేలుతో భూమిమీద రాస్తోంది. రెండు చేతులూ వెనక్కి కట్టుకుంది.

"ఏంవేసుకు తిన్నావ్" అని ప్రశ్నించింది మేట్రన్.

"పప్పూ—అన్నం" అంది పాప.

ముగ్గురూ హాల్లోకివచ్చి కూచున్నారు. మేట్రన్ పక్కబీరువాలోంచి రిజిష్టర్ తీసి చూసింది.

"పాప. అయిదోఏట యిక్కడి కొచ్చింది. తల్లితండ్రులగురించి అడిగితే చెప్పలేక పోయింది. అసలు వాళ్లెవరో ఆపిల్లకి తెలీదు. ఒక ముసలమ్మ మటుకు నెల్లాళ్ళు పాపని పెంచి హోమ్‌లో అప్పగించింది. ఆ ముసలమ్మగూడా చచ్చిపోయింది. పాప వయస్సు ఏడేళ్లు. అంత ఆరోగ్యమైనపిల్ల కాదు. బలహీనమైన శరీరం—" అంటూ పాపనిగురించి చెప్పి పుస్తకం మూసేసింది.

కారులోని పళ్ళూ, బిస్కట్లూ, మేట్రన్‌కి అప్పచెప్పి, పిల్లలకి తినేందుకు మిఠాయి పెట్టారు. పాప. ఒక చిన్న సంచీతో, మెట్లదగ్గర వచ్చి, నిల్చుంది. ఆయా చెయ్యి పట్టుకుని, పాపని కారు దగ్గరకు తీసుకువచ్చింది. వెనకసీట్లో ప్రభా, పాపా ఎక్కారు.

కారు సరాసరి బజారుకు తీసుకెళ్ళమంది ప్రభ. బజార్లో పాపకు అరడజను గౌనులు బొమ్మలూ బిస్కట్లూ కొన్నారు. షాపులోకెళ్ళాక, ప్రభ పాపతో కావలసిన బొమ్మలూ—గౌనులూ ఏరుకోమంది. పాప నుల్చున్నచోటునించి, అంటే ప్రభ పక్కనించి కదలకుండా, చేతులు వెనక్కి కట్టుకుని, అలా గౌనులవంకా, బొమ్మలవంకా చూస్తూనుల్చుంది. ఒకక్షణం పాప సమాధానానికై చూసి, ఏమీ సమాధానం రాక, ప్రభ తనకి నచ్చిన గౌనులూ బొమ్మలూ కొంది.

*　　　*　　　*

ముగ్గురూ యింటికి బయలుదేరారు. కారులో పాప ఒకమూలగా కూచుని కిటికీలోంచి బయటకి చూస్తోంది. ప్రకాశరావు కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ప్రభ పాపని దగ్గరకు తీసుకుందామనుకుంది కాని ధైర్యం చాలలేదు. కారు గుమ్మంముందు ఆగింది.

వంట మనిషి—పనివాడు—ఆత్రతగా చూస్తున్నారు గుమ్మంలో నుల్చుని. ప్రభా, పాపా కారు దిగారు. ప్రకాశరావు కారు గరాజులో పెట్టేందుకు వెళ్ళాడు. ప్రభ చిరునవ్వుతో పాపని వెంటపెట్టుకు మేడమెట్లెక్కింది.

పాప మంచం, ప్రభమంచానికి ఆనించివేసింది. పాపకి ఆరాత్రి తల స్నానంచేయించి, సాయింత్రం కొన్న కొత్తగౌను తొడిగింది. అన్నంపెట్టి నిద్ర పోగొట్టడానికి గదిలోకి తీసుకొచ్చింది ప్రభ. ఆవేళకి ప్రకాశరావు పేపరు చూస్తున్నాడు. పాపని మంచం మీద పడుకోబెట్టి, దుప్పటి వంటేనిండా కప్పుతూ, ఏదో అతిలాలిత్యంగా అడుగుతోంది పాపని. పాపం సమాధానం చెప్పకుండా ముసుగు తలనిండా కప్పుకు పడుకుంది. ప్రకాశరావు మనసు చివుక్కుమంది. ప్రభ గమనించనట్టు—పాపబట్టలు, చిన్న బీరువాలోకి సద్దుతోంది.

ఆ మర్నాడంతా ప్రకాశరావుకి శెలవ. అతనికి చాలాచాలా కొత్తగా వుంది. పాప యింట్లో తిరిగి, నవ్వి, అల్లరిచేస్తుందనుకున్న అతని వూహాలు అబద్ధం అయాయి.

పాప అసలు యింట్లో వున్నట్టు అలికిడే అవ లేదు. అతను పేపరుకోసం డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి వచ్చేవేళకి కిటికీలో కూచుని వాకిట్లోకి చూస్తోంది పాప. అంత పెద్దగదిలో — ఆ సోఫాలమధ్య, పాప, చిన్నపాప, అలా వంటిగా కూచోడం చూసి, అతని హృదయం జాలితో నిండిపోయింది.

"పాపా!" అన్నాడు మృదువుగా.

పాప దబుక్కున కిటికీలోంచి దిగింది. వులిక్కి పడ్డట్టు—అతనివంక భయంగా చూసింది.

"అలా వంటిగా కూచున్నావేం?" అన్నాడు ప్రకాశరావు దగ్గరకు వెళ్ళి,

పాప దూరంగా జరిగి "వూరికేనే" అంది.

"ఆడుకో—బొమ్మలున్నాయిగా" అన్నాడు మనిషి ఆగిపోయి.

"అల్లాగేనండి" అంది పాప భయంగా.

పాప 'అండీ' అంటం విని, అతనికి కష్టం వేసింది. తనెంతో ప్రేమగా దగ్గరకు రాబోతే, పాప దూరానికి వెళ్తోంది. అయినా కొత్తగదా అని సరి పెట్టుకు పేపరు బుచ్చుకు వెళ్ళిపోయాడు.

*   *   *

మర్నాడు సాయంత్రం ప్రకాశరావు ఆఫీసు నుంచి యింటికొచ్చే వేళకి, యింట్లోంచి నవ్వులూ పరుగులూ వినిపించలేదు. ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. అతని హృదయం నిరాశతో మూల్గింది. పాప మేడ మీద గదిలో కుర్చీలో వొదిగికూచుని బొమ్మలు చూసుకుంటోంది. ప్రభ పాపకోసం స్వెట్టరు అల్లుతోంది.

ఆ రాత్రి పాప నిద్దరపోయాక ప్రకాశరావూ ప్రభా పాపనిగురించి చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. పాపం నవ్వడం లేదనీ గెంతడం లేదనీ యిద్దరికీ వలితిగావున్నా, కొత్తగదా అని సరిపెట్టుకున్నారు. వచ్చే శనివారం ఆయా వచ్చేవేళకన్నా పాప తమలో కలిసిపోతే చాలనుకున్నారు. ఇద్దర్నీ—'అండీ' అని సంబోధిస్తున్నదని మనసులోవున్నా—పైకి యిద్దరూ ఎరగనట్టు వూరుకున్నారు.

ఆ తర్వాత రెండురోజులు సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి రాగానే ప్రకాశరావు పాపని వుత్సాహంగా పలకరించాలని చూశాడు. కాని లాభం లేకపోయింది. ఆ మర్నాడు సాయంత్రం "ఖబుర్లేమిటి?" అని ప్రభావతిని అడిగాడు.

ప్రభావతి నిరాశతో నవ్వి తలతిప్పింది. ఇంక మళ్ళీ ఆ ప్రశ్న అడిగే ధైర్యంలేక నిశ్శబ్దంగా వూరుకున్నాడు.

శనివారం వచ్చింది. ఆ మధ్యాన్నంనుంచి పాప వీధి గుమ్మందగ్గిరే తచ్చాడుతోంది. ప్రభావతి హృదయం కలుక్కుమంది. ఆయామీద చూపిన అభిమానంలో తనమీద పాప, ఏదోవంతన్నా చూపితే— అనుకుంది మనసులో. కాని ఆయా పాపకి రెండేళ్ళ నుంచీ తెలుసు, తనని వారంరోజుల నుంచేగా—అని సరిపెట్టుకుంది. పాప మాట్లాడపోయినా, కనీసం నవ్వితేనన్నా చూడాలని ప్రభావతి మనసులో అనుకుంది.

మధ్యాన్నం వొంటిగంటకి ప్రకాశరావు కారులోంచి దిగిన ఆయాని చూడగానే, పాప పరుగెత్తి కెళ్ళి కావులించుకుంది. భార్యాభర్తలిద్దరూ తప్పు చేసినట్టు మరోవైపుకి చూశారు. సాయింత్రం ఆరింటిదాకా ఆయా వుంది. యీలోపల పాప నవ్వింది. అక్కడి పిల్లలగురించి తెలుసుకుంది. ఆయావళ్ళో కూచుని, పన్నెండు రాజులకథ అడిగింది.

ఎరగనట్టు యీ గదిలోంచి ఆ గదిలోకి తిరుగుతున్న ప్రభ ఇవన్నీ గ్రహించింది. పాప తనతో

చనువుగా వుండటంలేదు. తనని ప్రేమించలేక పోతోంది. తను ఏమిచ్చి పాపని తన దానిగా చేసుకో కలుగుతుంది?—యిదే ఆమె బాధ.

ఆయా వెళ్తూ—ప్రభతో పదినిముషాలు మాట్లాడింది. "మీరు ఏమీ బాధపడకండి. మరోవారంలో మాలిమి అవుతుంది" అంది వోదారుస్తూ.

"ఏమన్నా కావాలని అడిగిందా?"

"ఎబ్బే ఏమీ అక్కర్లేదుట. మీ మీద ఏమీ నేరాలు చెప్పలేదు. అది మొదటి సుగుణం. ఎటొచ్చీ, మీ రంటే పాపకి నమ్మకం ప్రేమ కుదరడంలేదు" అంది ఆయా ఆలోచనగా.

"ఏం చేస్తే కుదురుతుంది?" అంది ప్రభ ప్రార్థిస్తున్నట్టు.

"క్రమేపీ మీకే తెలుస్తుంది"—అని ఆయా వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి భార్యా భర్త లిద్దరూ మళ్ళీ మాటల్లోకి దిగారు.

"బజారుకు తీసుకెళ్ళనా—బొమ్మలూ అవీ చూసి కావాలంటుందేమో—" అంది ప్రభ భర్తతో.

"ఆనాడు అడిగిందా? ఏ చిన్నపిల్ల అయినా అయితే కొత్తా పాతా లేకుండా యివి కావాలి అవి కావాలి—అని అడుగుతారు. పాప స్వభావం అలాంటిది కాదు. అయినా నీ తృప్తికోసం చేసిచూడు. కాని ఆపైన బాధపడకు" అన్నాడు భర్త.

మొర్నాడు పాపని బజారుకు తీసుకెళ్ళింది ప్రభ. అక్కడినుంచి బీచికి తీసుకెళ్ళింది. పాప ఏదీ కావాలని అడగలేదు. బీచిలో మాట్లాడలేదు. పిచ్చిక గూళ్ళు కట్టలేదు. కాని కళ్ళే పిల్లలవంక తదేకంగా చూస్తూ నుల్చుంది.

"వళ్ళి వాళ్ళతో ఆడుకుంటావా?" అని ప్రభ పాపని అడిగింది.

పాప—వెళ్ళనని—తల వూపింది.

కాసేపు కూచున్నాక యింటి కొచ్చేశారు. ఆ రాత్రి ప్రభకి నిజంగానే భయంవేసింది. ఈసారి గూడా తను వోడిపోతున్నానా — అని ఆలోచించింది.

మర్నాడు సాయంత్రం ప్రభ మామూలుగా మాట్లాడుతున్నట్టు ముఖంపెట్టు—"పోనీ — మీరు పాపని ఎక్కడికన్నా తీసుకెళ్ళండి—అలవాటు అవుతుందేమో,....." అంది భర్తతో.

ప్రకాశరావు అల్లాగే అని తల వూపాడు. ప్రభ ఎంత ఆలోచించి, బాధపడి, యీమాట అందో అతనికి తెలుసు.

ఆ వారంలో ప్రకాశరావు పాపని జూకి తీసుకెళ్ళాడు. సర్కస్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. పార్కుకీ, బీచికీ—యిలా తిప్పాడు. పాప జూలోని కోతుల్నీ, సర్కస్‌లోని బఫూనుని చూసి నవ్వింది. అంతే, ప్రకాశరావుకి దగ్గరగా మటుకు రాలేదు.

*　　　*　　　*

నాలుగు వారాలు గడిచినాయి. యీలోపల రెండు మూడుసార్లు పాపని స్నేహితు లిళ్ళకు తీసుకెళ్దామని అనుకున్నారు. కాని పాప తమని ప్రేమించకపోతే — మేట్రన్ వెనక్కి తీసుకెళ్ళిపోతే. అప్పుడు నవ్వరూ? అందుకని స్నేహితు లిళ్ళకి తిప్పలేదు. మిగతా వూరంతా తిప్పారు. పాప యింట్లో వున్నట్టు ఎవరికీ అనిపించేదే కాదు.

ప్రభ ముఖంలో బాధ, కళ్ళల్లోని ఆందోళన ప్రకాశరావుని కలత పరుస్తూండేవి. కాని అతనికి పాపమీద మమకారం ఎక్కువవుతోంది. ఇంకో వారం యిలా వుంటే ఆయా పాపని తీసుకెళ్ళానచ్చు—పాప వెళ్ళిపోతే? అతనికి గూడా ఏదో వెల్తిగా తోచింది. పాపని తమదిగా చేసుకోడం ఎల్లా?

అయిదో శనివారంగూడా గడిచింది. ఆయా వచ్చింది, వెళ్ళింది. ఆ శనివారం ఆయాగూడా పాప సంగతి బోధపడటం లేదంది. ఆరువారాల్లో గూడా చనువు కాకపోతే మేట్రన్ తీసుకెళతా నంటం ఖాయం.

"మీ లోపం ఏమీలేదు—చూస్తున్నానుగా! యీ యింట్లో పడితే పాప సుఖపడుతుంది—కాని ఏంచేద్దాం? మీరు చేతనయినంతా చేస్తున్నారు. పోనీ మిమ్మల్ని ఏమని పిలుస్తుంది?" అంది ఆయా.

"అసలు ఏమనీ పిలవదు. నేనే పదిసార్లు చుట్టూ తిరుగుతా?" అంది ప్రభ, బిట్టర్‌గా నవ్వి.

"ఇంకో వారం టైముందిగా—యీ లోపల మార్పు రావచ్చు" అంది ఆయా వోదారుస్తూ.

"అంత అదృష్టమా?" అంది ప్రభ ఆయాని వీధి దాకా పంపుతూ.

ఆ రోజు బుధవారం. వంటమనిషి క్రితం రోజున గూడా రాలేదు. ఆనాడు పొద్దుట ప్రభ వంటజేసింది. ఆ సాయంత్రం వండవద్దనీ, హోటల్‌లో భోంచేద్దామనీ చెప్పి ప్రకాశరావు ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం నాలుగున్నరకి అతను కారు పోర్టికోలో ఆపి, హాల్లోకి వస్తూ—"ప్రభా" అని పిల్చాడు.

మెట్లమీంచి—ట్రే, అందులో టీపాయీ పెట్టుకుని—పాప నెమ్మదిగా దిగుతోంది. అతని కేక విని.

"ఇస్, కేకలెయ్యకు—అమ్మ బబ్బుంది" అంది అతన్ని కేక లేస్తున్నట్టు.

ప్రకాశరావు తన చెవుల్ని నమ్మలేకపోతున్నాడు. మెట్లదగ్గరకు పరుగునవచ్చి,

"ఏమిటి పాపా, అంటున్నావు?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అమ్మకు జ్వరంగా వుంది. అల్లరి చెయ్యకూడదు" అంటూ ట్రేని పక్కనున్న టేబుల్ మీద పెట్టింది పాప.

ప్రకాశరావు మెట్లు ఎక్కబోతుంటే, ఆపి, "నాన్నొస్తే—లేపొద్దను. నిద్దరపోతాను" అంది—అమ్మ, పైకెళ్ళద్దు—" అంది పాప.

ప్రకాశరావుకి అమితోత్సాహం కలిగింది.

"అయితే ఏంచెయ్యను?" అన్నాడు పాప వంక చాలా అణకువతో చూస్తూ.

"అమ్మకి జ్వరంగా వుందని ఆయాకి ఫోన్ చేశాను. 'నేను రాను—నువ్వు పెద్దదానవయ్యావు—నువ్వు చూసుకో' అని అందీ—ఆయా?" కళ్ళు తిప్పుతూ చెప్పింది పాప.

ప్రకారాశరావు—నోరు తెరుచుకు—వింటున్నాడు.

"అమ్మకి యాస్ప్రోయిచ్చి, కాఫీ కాచిచ్చాను. నాకు కాఫీ పెట్టడం వచ్చు. అమ్మ బాగా వుందని తాగింది". అంది పాప ట్రే తీసుకుని.

"మరి నాకో?" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"వంటింట్లో—బిస్కట్లు కాఫీ — మనిద్దరం తాగుదాం," అంది పాప.

ప్రకాశరావు మొఖం కడుక్కొచ్చి—వంటింట్లో వచ్చేవేళకి—పాప సంచీలోంచి ఏమిటో తీస్తోంది.

"అదేమిటి పాపా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"పిన్నీ"

"అంటే"

"ఎవరింట్లో వాళ్ళు పనిచేసుకునే టప్పుడు గౌను మాసిపోకుండా కట్టుకుంటారు."

"ఎవరిచ్చారు?"

"నేను స్కూల్లోవుండగా కుట్టుకున్నా" అంది పాప నవ్వుతూ అతనివంక చూస్తూ.

ప్రకాశరావు పాపని ఎగరేసి—హృదయానికి గట్టిగా అదుముకున్నాడు.